



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1021/2018
27.09.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Радослава Петровића, Мирољуба Томића, Маје Ковачевић Томић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Максића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 6К 277/17 од 19.02.2018. године и Вишег суда у Зрењанину 3Кж1 86/18 од 11.06.2018. године, на седници већа одржаној 27.09.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Максића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 6К 277/17 од 19.02.2018. године и Вишег суда у Зрењанину 3Кж1 86/18 од 11.06.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину 6К 277/17 од 19.02.2018. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци. Окривљени је ослобођен дужности плаћања судског паушала, док је одређено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда. Оштећена ББ, упућена је на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину 3Кж1 86/18 од 11.06.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а пресуда Основног суда у Зрењанину 6К 277/17 од 19.02.2018. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Бојан Максић, због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијану правноснажну пресуду Вишег суда у Зрењанину и окривљеног ослободи од оптужбе или исту укине у целини и списе предмета врати другостепеном суду на поновно одлучивање, или укине обе побијане правноснажне пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење, те одреди да се извршење правноснажних пресуда одложи или прекине.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче да је другостепени суд пропустио да образложи жалбене наводе, и да је стога другостепена пресуда без правно ваљаног образложења, којим наводима се, по налажењу овог суда, указује на повреду члана 460. став 1. ЗКП.

Поред тога, у захтеву бранилац износи сопствену анализу и оценоу изведених доказа и то превасходно исказа испитаних сведока, другачију од оне коју су дали нижестепени судови у побијаним пресудама, закључујући да је окривљени у конкретном случају, поступао у нужној одбрани и да је стога искључена противправност и кривица окривљеног, а да је суд огласивши га кривим за кривично дело из члана 121. став 1. КЗ, на тај начин учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. У вези тога, бранилац детаљно теоретски разрађује институт појма нужне одбране као основа који искључује постојање кривичног дела, закључујући да је суд, осим истакнуте повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, такође и одлуком о кривичној санкцији повредио закон, тј. учинио повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, јер је окривљеног осудио на казну затвора за дело, које према наводима захтева, није кривично дело. Уз то, у захтеву се наводи да би се у крајњем случају, у конкретној правној ствари, евентуално могло говорити о институту прекорачења нужне одбране као факултативног основа за ублажавање казне, али да о томе суд није ни расправљао.

Изнетим наводима, иако бранилац формално указује на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, по налажењу овог суда, исти суштински оспорава оценоу доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 460. став 1. ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић